

se tako nastavi svaki dan sve više. Ako potpuno vjerno ispunimo naše dužnosti prema Kristu, prema njegovoj Crkvi te prema našoj braći, ako ispunimo dužnosti koje nam naša odgovornost nameće prema svijetu i za svijet, tako radimo svim snagama za veliku ideju jedinstva koja je velika dužnost sadašnjice.

Preveo: F. B. KRILIĆ

POGREBNI OBREDI

Menda nobenega verskega obreda duhovniki tako samovoljno ne izvršujejo kot ravno pogrebni obred. Kot pri vseh drugih obredih so tudi tukaj predpisi, toda ti se navadno malo upoštevajo. Po svoji uvidevnosti ali bolj iznajdljivosti nekateri duhovniki te obrede skrajšujejo. Za to ima pač vsak svoje razloge, le da se kaj takega v obrednikih ne predvideva. V Slovenskem pogrebnom obredniku se predvideva le opustitev nočnic in hvalnic, če to ni mogoče, toda določilo je jasno: Če se iz pametnega vzroka ne more opraviti niti ena nočnica brez hvalnic, naj se druge zgoraj omenjene molitve in prošnje ne izpuste.

Pri vstopu v cerkev je nadalje določeno, naj se poje rezponsorij: »Pridite na pomoč svetniki božji«, večinoma pa se to nikjer več ne poje, kar je brez dvoma škoda. S takim petjem se obred tudi ne bo bogvekako zavlekel. Res je pa, da ti spevi niso lahki, zato je za slabega pevca bolj primerno da jih le recitira. Kdor je pa zmožen, ta naj jih le poje.

Glavna težava nastane šele tedaj, ko je treba rabiti kadilo. Kadilo moramo po predpisih trikrat rabiti, če gremo tudi na dom po mrliča. Prvič na domu, kjer se pogreb začne, potem v cerkvi po liberi in nazadnje še nad odprtim grobom, ko je že krsta v grobu. Za rabo kadila so v obredniku besede: »Z nebeško vonjavo naj okrepča tvojo dušo Bog Oče in Sin in Sveti Duh.« Pogostokrat pa se kadilo sploh ne uporablja. S tem se seveda častitljivost naših obredov precej okrni. Glavni razlog za opustitev kajenja so težave z ognjem. Odkar pa se pri nas dobi trajno oglje, ki tudi po več ur gori, je to mnogo olajšano. Seveda je treba za to ministrantov ali vsaj mežnarja, vsaj dve osebi za kadilnico, čolnicek in kotliček z blagoslovljeno

vodo. Tu je sedaj nova težava. Kje take ljudi dobiti? Ministranti so večinoma šolarji in so marsikje dopoldne v šoli. Nihče ne trdi, da to niso objektivne težave, toda težave so tu, da jih premagamo, ne pa da se jih lagodno izognemo. Čaradi takih razmer trpijo cerkveni obredi in ljudje, ki so zlasti v takih trenutkih zelo občutljivi, to tudi čutijo. Vem za župnijo, kjer duhovniki redno hodijo na dom po mrliča, če pa ni pogrebne maše mrliča nikoli ne nesejo v cerkev, čeravno skoraj redno pogreb gre tik mimo župnijske cerkve. S tem seveda odpade libera. Ponekod jo potem pojepo na pokopališču. V prej omenjeni župniji še tega ni bilo. Čeravno so verniki večkrat prosili, da bi mrliča nesli v cerkev, pogrebi pa so bili navadno popoldne, župnik v to nikoli ni privolil. Ali ni to očitna samovolja župnika?

Marsikje je navada, da duhovnik krsto pokropi prav pri vhodu v pokopališče. Tega v obredniku ni. Ko sem nekoč sodeloval pri pogrebu in nato opozoril župnika, mi je pravilno odgovoril, da je to le zasebna pobožnost, saj ni določena po obredniku. Ko smo pa stali pred grobom in je prišlo na vrsto kajenje, tega tudi ni bilo, ker nismo imeli ognja, čeravno je kajenje po obredniku določeno in ni samo »zasebna pobožnost« posameznih.

Lepa je nadalje navada, da se pri pogrebu spregovori nekaj besed. Večkrat o rajnem sicer nimamo kaj pohvalnega povedati, toda kljub temu mu ne odrecimo par besed že zavoljo sorodnikov, ki nam bodo gotovo za besede hvaležni. Saj lahko kar splošno govorimo o Bogu, smrti in vstajenju. Marsikdo, ki nikoli ne zajde v cerkev, bo tako le slišal vsaj malo božje besede. Zato so za nas taki nagovori lahko sredstvo apostolata. Za take nagovore pa se je treba tudi pripraviti. Ne pozabimo, da so v takih trenutkih duše ljudi mnogo bolj sprejemljive kot sicer v življenju. Spominjam se pogreba iz gimnazijskih let. Pokopali smo sošolca, ki je po nesreči utonil. Naš razred, profesorski zbor in tudi pevski zbor gimnazije je bil navzoč, ker je bil rajni član tega zbora. Bilo je to v prvih povojnih letih. Tudi v cerkev smo bili vsi šli. Toda zame so bili tisti trenutki zares mučni. Duhovnik se je pri oltarju tako prestrašeno in nebogljeno vedel, da me je bilo sram, da sem katoličan. In enako je bilo njegovo obnašanje pri grobu. Imeli smo občutek, da je komaj čakal, da

bi lahko odšel. In to je tudi naredil takoj po končanih obredih, ne da bi spregovoril besedico ob preranem grobu. Starši pokojnega dijaka pa so bili vzorni kristjani. Tako obnašanje seveda duhovnikom ne dela časti! V takih primerih bi se moral duhovnik še bolj zavedati, da je postavljen s središče dogajanj in da so vanj uprti vsi pogledi pogrebcev. Zato mora biti njegovo obnašanje mirno in dostojanstveno. Le tak nastop lahko priča o njegovi trdni in neomajni veri.

Enako bi moralo duhovniki bolj paziti na liturgična oblačila pri pogrebih. Ta oblačila se hitreje obrabijo, zato jih pač treba pogosteje zamenjati. Nikar ne tarnajmo vedno, da ni denarja. Duhovnik, ki bo znal pravilno ravnati, bo vedno imel tudi dovolj denarja za liturgična oblačila. Seveda je treba vse vernikom pravilno obrazložiti. Prava beseda ob pravem času vedno najde pota v srca vernikov.

VILKO SOLINC

EKUMENSKA BIBLIJA NA FRANCUSKOM JEZIKU

Za vrijeme molitvene osmine za sjedinjenje kršćana (18—25. I 1967) objelodanjen je prvi svezak ekumenske Biblije na francuskom: *Traduction Oecumenique de la Bible: Epître de Saint Paul aux Romains. L'Alliance Biblique Universelle et Les Editions du Cerf, Paris 1967.* Kad je svezak predan javnosti, održana je svečanost kojoj su predsjedali kard. Martin, pastor Boegner i metropolit Meletios. Bila je to historijska večer. Odigralo se na Sorboni na kojoj je Toma Akvinski pokrstio Aristotela, u kojoj se Kalvin poslije nego li je čitao Blaženstva našao »reformiranim«, na kojoj su profesori 1527. osudili nazore Erazma Roterdamskog o koristi i potrebi prijevoda Biblije na narodni jezik.

Nekih 400 mjesta između kipova u nadljudskoj veličini Richelieu-a, Descartesa i Pascala bilo je brzo zaposjednuto. Pokrajne aule primile su daljnje interesente; preko tisuću ih nije primljeno. Očit znak pažnje što ju je Pariz pokazao tom događaju. I patrijarh iz Carigrada Ate-nagora poslao je tom zgodom posebnu poruku. Prisutnost francuskog ministra vanjskih poslova i poslanikâ država koje govore francuskim jezikom ukazuje na kulturno-po-